De Britten hebben de Conservatieven en Labour electoraal geëxecuteerd en eisen hun land terug met grenzen, veiligheid en een eerlijke economie

Posted on 12 mei 2026 by Feike Reitsma

De uitslagen van de Britse regionale en lokale verkiezingen van 7 mei laten een politiek landschap zien dat in de kern is veranderd. Terwijl de eerste duidingen in de media zich logischerwijs concentreren op de historische winst van Reform UK en de zware verliezen van Labour, vertelt de dynamiek achter deze cijfers een complexer verhaal over de staat van het Verenigd Koninkrijk. Het decennialange tweepartijenstelsel lijkt definitief te zijn opengebroken door een kiezer die niet langer loyaal is aan de gevestigde orde.

Hier loop ik de belangrijkste resultaten in Engeland, Wales en Schotland na, maar kijk ik verder dan de zetelverdeling alleen. De verschuivingen aan de stembus zijn

de weerslag van drie dieperliggende crises: een erosie van het morele gezag binnen de politieke top, een overheid die de grip op haar basistaken — zoals openbare veiligheid en handhaving — lijkt te verliezen, en een aanhoudende economische malaise waarbij de werkende burger de prijs betaalt voor de gestegen kosten van levensonderhoud. De Britse kiezer heeft de rekening gepresenteerd; de vraag is of Westminster de boodschap begrijpt.

Wales: Einde van een tijdperk

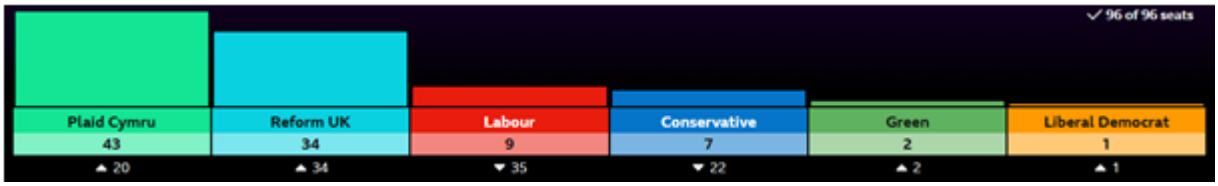

https://www.bbc.com/news/election/2026/wales/results

De verkiezingen voor de Senedd in Wales betekenden niets minder dan een politieke aardbeving. Voor het eerst in meer dan honderd jaar is de hegemonie van Labour gebroken. In de nieuwe, naar 96 zetels uitgebreide Senedd, werd de partij van Keir Starmer gedegradeerd tot de derde plaats. De vernedering was compleet toen premier Eluned Morgan haar eigen zetel verloor en direct haar ontslag indiende. De Britse pers spreekt van een ‘electorale executie’ van een bestuurlijke elite die de voeling met de burger volledig was kwijtgeraakt.

De grote winnaar is de nationalistische partij Plaid Cymru, die met 43 zetels de grootste werd. Hoewel zij net tekortkomen voor een absolute meerderheid, claimde leider Rhun ap Iorwerth direct een mandaat voor een ‘nieuwe dageraad’. Maar de werkelijke schokgolf kwam van Reform UK. Met 34 zetels brak de partij van Nigel Farage definitief door in de voormalige industriële valleien, ten koste van de Conservatieven (slechts 7 zetels) en Labour.

De uitslag in Wales is het ultieme bewijs van de Keltische opstand tegen de ‘Westminster-bubbel’. Waar Labour rekende op loyaliteit, kozen de Welshmen voor partijen die de eigen cultuur en nationale soevereiniteit vooropstellen. Voor de lezer in Nederland is de les duidelijk: zelfs de diepst gewortelde politieke instituten storten in zodra zij hun morele gezag en focus op de burger verliezen.

Schotland: Reform breekt de deur open

https://www.bbc.com/news/election/2026/scotland/results

Ook in Schotland is de politieke orde van de afgelopen decennia hardhandig door elkaar geschud. Hoewel de SNP onder John Swinney voor de vijfde keer op rij als grootste partij uit de bus kwam, is de glans van de overwinning verdwenen. Met 58 zetels komt de partij zeven zetels tekort voor een absolute meerderheid, waardoor Swinney nu gedwongen is tot een wankel minderheidskabinet. De SNP-leider behield weliswaar zijn eigen zetel, maar moet toezien hoe zijn partij de greep op de Schotse kiezer verliest.

De meest opmerkelijke uitkomst van deze verkiezingen is echter de vernedering van Labour. De partij van Keir Starmer eindigde op een schamele 17 zetels en werd daarmee in één klap voorbijgestreefd door de nieuwkomer: Reform UK. Dat de partij van Nigel Farage vanuit het niets op gelijke hoogte komt met de gevestigde Labour-partij (eveneens 17 zetels), wordt in de Britse pers omschreven als een ‘tektonische verschuiving’ binnen het Schotse nationalisme. In vissersplaatsen zoals Banffshire en langs de noordoostkust werd pijnlijk duidelijk dat de arbeidersklasse de rug keert naar de groen-progressieve koers van Edinburgh en Londen.

Terwijl de Conservatieven wegzakten naar slechts 12 zetels, boekten de Scottish Greens een recordwinst met 15 zetels, inclusief hun eerste directe overwinningen in stedelijke bolwerken als Edinburgh en Glasgow. De Keltische randen van het Verenigd Koninkrijk hebben gesproken: de kiezer zoekt zijn heil niet langer bij de partijen van het midden, maar bij bewegingen die een radicaal ander geluid laten horen over cultuur, klimaat en soevereiniteit.

Engeland: De geboorte van de ‘Reform Wall’

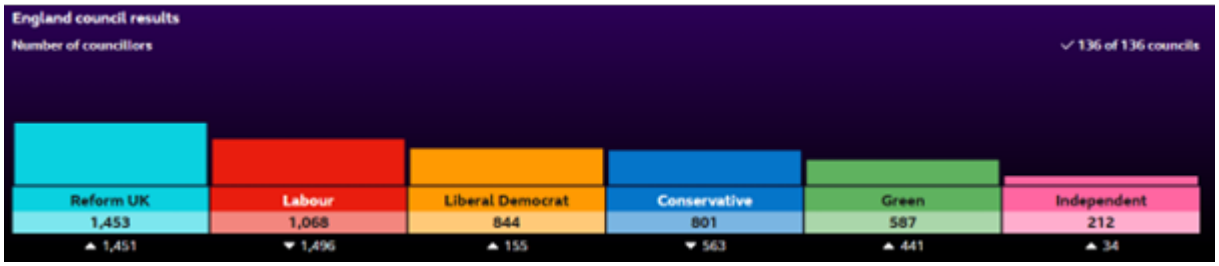

https://www.bbc.com/news/election/2026/england/results

In Engeland is het politieke landschap niet alleen verschoven, het is opengescheurd. De zogenaamde 'Red Wall' – de industriële hartlanden in het noorden en de Midlands die traditioneel aan Labour toebehoorden – is getransformeerd in een 'Reform Wall'. Reform UK behaalde een monsterzege van meer dan 1.400 raadszetels en greep de macht in symbolische bolwerken als Sunderland, Hartlepool en Barnsley. Zelfs in de Londense *borough* Havering en de conservatieve graafschappen als Essex en Suffolk werd de gevestigde orde weggevaagd. De Britse pers spreekt van een 'electorale executie' van zowel de Conservatives als Labour door een burger die zich niet langer laat negeren.

Binnen de stedelijke gebieden werd Labour van de andere flank aangevallen: de Gaza-revolte. In wijken waar meer dan 30% van de bevolking moslim is, kelderde de Labour-stem naar een historisch dieptepunt van 36%. De Green Party profiteerde hier optimaal van door de burgemeestersposten in Hackney en Lewisham te veroveren. Analisten in *The Spectator* merken echter cynisch op dat de Groenen hiervoor hun progressieve LHBTI-agenda tijdelijk in de koelkast hebben gezet om ruimte te maken voor een puur sektarische pro-Palestijnse retoriek.

De meest intrigerende ontwikkeling vond plaats in Norfolk. Daar bewees Rupert Lowe dat zijn nieuwe beweging, *Restore Britain*, meer is dan een proteststem. Door een *clean sweep* in Great Yarmouth is Lowe nu de 'kingmaker' in de regio. Hij positioneert zich rechts van Nigel Farage: waar Reform UK een asielstop eist, bepleit Lowe een actief remigratiebeleid als kern van zijn 'nationale restauratie'. Voor veel kiezers loopt de weg naar soevereiniteit niet langer via de bubbel van Westminster, maar via de *High Street*.

De uitslag van 7 mei is dan ook geen toeval, maar het resultaat van een giftige cocktail van moreel gezagsverlies, bestuurlijk onvermogen en een economisch beleid dat de werkende burger in de kou laat staan.

Het morele verval: De integriteit van Starmer in scherven

Keir Starmer trad aan met de belofte van een 'schone politiek', maar de Britse pers spreekt inmiddels van de meest schandalige start van een regering in decennia. Het dieptepunt is de zaak rond Lord Mandelson. Dat Starmer de dwingende negatieve adviezen van de veiligheidsdiensten negeerde om zijn politieke bondgenoot op een topfunctie te krijgen, heeft zijn morele geloofwaardigheid vernietigd. Voor de kiezer is het beeld duidelijk: de leden van de elite dekken elkaar toe, terwijl de burger de wet moet volgen.

De **'**Rape Gang Inquiry**'** van Rupert Lowe raakt hier een open zenuw; hij toont aan dat de overheid liever daders uit bepaalde groepen ontziet om de 'ideologische vrede' te bewaren, dan dat zij opkomt voor de meest kwetsbare slachtoffers.

De Staat als gedachtepolitie

Terwijl de veiligheid op de Britse High Street verdampt, ontpopt de staat zich tot een ideologische gedachtepolitie. De prioriteiten zijn scheef: de politie verricht talloze arrestaties voor 'kwetsende' social media-posts, terwijl winkeldiefstallen nagenoeg onbestraft blijven. Hét symbool hiervan is de ontslagen Waitrose-medewerker; na 17 jaar trouwe dienst vloog hij eruit omdat hij een dief fysiek tegenhield. Volgens strikte protocollen is ingrijpen verboden. In de pers werd dit de 'dood van het gezond verstand' genoemd: de burger wordt gestraft voor zijn burgerzin, terwijl criminaliteit loont.

Deze morele ontkoppeling is zichtbaar bij **'**Prevent**',** een anti-radicaliseringsinstantie die inmiddels vooral kritiek op migratie vervolgt. Begin dit jaar lanceerde zij het spel **'**Pathways**',** waarin het personage 'Amelia' kritische vragen stelt over immigratie. Het doel was haar als gevaarlijke extremist neer te zetten, maar de campagne werkte averechts. De Britse jeugd zag haar als een heldin die hun zorgen verwoordde. Tijdens de verkiezingen gebruikte Reform UK 'Amelia' succesvol als mascotte van het verzet tegen een overheid die de eigen burger als vijand ziet.

Ten slotte is er de rauwe economische werkelijkheid. De beeldvorming dat alleen mensen met een uitkering worden gecompenseerd, wordt door de harde cijfers

ondersteund. Terwijl de overheid miljarden uittrekt voor inflatiecorrecties op uitkeringen (3,8%) en staatspensioenen (4,8%), ziet de werkende middenklasse — de High Street — haar besteedbaar inkomen krimpen door bevroren belastingschijven en wegvallende toeslagen. De onthulling dat 600.000 huishoudens meer ontvangen aan uitkeringen dan een modaal salaris, heeft bij de werkende klasse in de 'Red Wall' voor een ongekende woede gezorgd. Voor hen is het simpel: werken loont niet meer, terwijl de overheid hun belastinggeld besteedt aan ideologische hobby's.

Einde van de consensus

De winst van de 'buitenstaanders' van Reform UK en de doorbraak van Rupert Lowe in Norfolk markeren het einde van de Westminster-consensus. De Britse burger eist zijn land terug: niet alleen de grenzen, maar ook het recht op een veilige straat, een eerlijke economie en een overheid die zijn eigen vlag weer durft te laten wapperen.

Wynia's Week *brengt broodnodige, onafhankelijke berichtgeving: drie keer per week,* ***156 keer per jaar****, met artikelen en columns, video's en podcasts. Onze donateurs maken dat mogelijk. Doet u (weer) mee? Hartelijk dank!*